

at Sikkerheden for, at de Friheder, som ere givne ved Grundloven, skulle staae i Tidernes Løb, naar Bevægelse reise sig og Farer true, forinden det skeer, ikke er tilstede. Det er Noget, som er erkjendt af Alle, at Rævningsinstitutionen umiddelbar virker til at sikre Friheden mere end noget Andet. Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg derfor oplæse nogle Ord af den skarpsindigste politiske Tænkter, den nyere Tid har frembragt, nemlig Tocqueville, som i sit Værk om Amerika bruger disse Ord: „En Regjering, som kun paa Kamppladsen kan ramme sine Modstandere, vil snart være afmægtig, den sande Stabsfæstelse af de politiske Love vil derfor findes i Straffelovene og deres Anvendelse; dersom Stabsfæstelsen glipper, vil Loven tidlig eller sildig tabe sin Virkning. Den, som dømmes i Straffesager, er saaledes Samfundets sande Herre.“ Det er for den politiske Rigevægt nødvendigt, at Rævningsinstitutionen indføres; men ogsaa for Folkets Opdragelse i politisk Henseende er den af høieste Betydning. Vi have givet store Friheder, vi have givet betydningsfulde Rettigheder, men vi have endnu ikke ret udviklet Borgerpligten; den er i mine Tanker Slutstenen netop i vor Forfatning, fordi Folket ikke bliver tilfulde opdraget blot ved at have Rettigheder, men ogsaa maa udføre betydningsfulde Pligter, og navnlig den, at udføre Rævningsgjerningen. Ved den vil Oplysning fremkaldes i høiere Grad end ved noget andet Middel; ved den vil Kjærlighed og Agtelse for Loven, Kjærlighed og Agtelse for Grundloven og dens Frihed vækkes; ved den gives Manden det rette Stempel som Mand, ved den vil han først ret føle sig som fuldbaaren Borger; han vil blive i en ganske anden Grad udviklet ved Rævningsinstitutionen end ved noget andet Middel, fordi det er en alvorlig Gjerning, en betydningsfuld Pligt, som kræver betydelige Offre. Det er ved denne Samvirken mellem Lovlærde og Rævninger, at der udspringer et Liv, en Fylde og Kraft, som man ikke paa nogen anden Maade kan naae, og ligesom Rævningsinstitutionen umiddelbart styrker Forfatningen, saaledes styrkes den umiddelbart endnu mere derved, at det frie Borgerliv og den sande og høiere Pligtfølelse blandt Borgerne udvikles i en høj Grad. — Jeg havde

ikke nogen Tvivl om, at man saasnart som muligt maatte lægge Haand paa Værket, for at indføre denne Institution, men Gjærningen var ikke saa let; der hørte forskjellige Forberedelser til; der hørte den Forberedelse til, at Folket ligesom maatte gjøre sig fortrolig med Grundlovens Tanke, og endvidere den, at de Mænd, som beklædte Dommer- og Sagførerposterne, ligeledes vænnede sig til den Tanke, at Institutionen maatte indføres. Dette indeholdt en særegen Opfordring for mig, idet jeg udførte Lovudkastet, som skal gjenføres eller som idetmindste skulde bane Veien for Institutionens Gjennemførelse, til at tage saa meget som muligt Hensyn til det Bestaaende, saa lidet som muligt at fravige det Grundlag, som var givet, saa at man kunde bygge paa det, som Folket var vant til, og ikke forlade uden hvad der nødvendigvis maatte forlades for overhovedet at indføre den nye Ordning. Man vil saaledes see, at jeg har foreslaaet at bevare Underretterne, med en enkelt Undtagelse, i den Skikkelse, hvori de ere; at jeg har foreslaaet i det Hele at bevare Overretterne og Højesteret, uagtet deres Stilling bliver en nogen anden, end den hidtil har været. Jeg har derimod anseet det nødvendigt, at udvikle Anklagevesenet noget anderledes, saaledes at Sagførerstillingen bliver vigtigere, end den hidtil har været.

Idet jeg nu gaaer over til Enkeltheberne, maa jeg udbede mig de Herrers Overbærelse og Taalmodighed, men da Sagen er af stor Vigtighed, saa haaber jeg, at de ville følge med. Naar de Herrer gjenlæse § 1, ville de finde, at der deri indeholdes en væsentlig Forandring fra det Bestaaende, nemlig den, at Criminal- og Politiretten i Kjøbenhavn skal afløses af enkelte Dommere, forbealte omkring i Byen. Da Forordningen af 28de Februar 1845 blev givet, opstod der en Ret, som var forskjellig fra vor øvrige Retsforfølgning. Man indrettede en Domstol med Underdommere, hvis Sager gik til Højesteret, med Dommere, som ikke dømte enkeltvis, men samlede 5 i Tal, medens en Enkelt undersøgte Sagen. Man lagde derhos en meget stor Jurisdiction ind under denne Domstol, der bestaaer af 9 Dommere, af hvilke, som sagt, 5 dømme i enhver Sag. Det gjør, at Kjøbenhavn paa en Maade